

Мозъчен тумор

от Л. Ш.

9 Октомври 2006 година

„Аз бях единственият, който твърдеше: Той няма да умре!“

Уважаеми г-н Пилхар,

Първо искам да Ви благодаря за имейлите, които продължавате да ми изпращате, свързани с д-р Хамер. В продължение на години съм се потопил, така да се каже, в неговите открития. В живота си имах доста работа с болни хора, с болници и лекари. През годините съм наблюдавал как на тежко болни хора не може да се помогне и как те умират нещастни. Имам квалификации, чрез които мога да помагам на хората да преодоляват своите емоционални блокажи.

Тази година бях поканен от терапевти да направя презентация на работата на д-р Хамер. През Май аз бях в болница за 4 дни. На 12 Май напуснах болницата и на 13-ти изнесох лекция, която продължи два часа и половина.

Всички присъстващи бяха изключително заинтересувани и убедени в предмета на темата.

Написах горното само, за да обясня „защо“ се случи следното.

В началото на тази година съвсем изненадващо разбрах, че един скъп мой познат (за мое съжаление, той се беше преместил на друго място) е трябвало да се подложи на „мозъчна операция“. Диагнозата била: „Остават Ви само три месеца живот. Оправете живота си и си подарете няколко щастливи дни“.

Но аз чух за това едва през Април. Двама онколози го бяха посетили у тях и бяха настояли за лъчетерапия. Това е моментът, в който аз се появих на сцената.

Не губих и минута, за да отида при него. Настроението около къщата беше толкова мрачно, че човек би казал, че единственото нещо, което липсва е черното облекло на всички. „Мозъчният тумор“ беше локализиран фронтално, точно над мястото, където започва косата, над носа.

Първото нещо, което той искаше да знае бе дали лъчетерапията би имала някакъв резултат. Така че си направих труда да му представя най-общо главните учения на д-р Хамер.

След тричасов разговор с него го оставих. Той трябваше да се опита да открие конфликта си. Разбрахме се да се срещаме веднъж седмично, за да работим върху пълното решение на неговия конфликт.

Срещнахме се няколко пъти. След втората среща съпругата му ми се обади и ме попита какво съм направил със съпруга ѝ. Според нея, той седял в градината, подсвирквал си някаква песен и сядял цветя. Цялото семейство било в пълен хаос. Всеки мислел само кой би могъл да дойде на неговото погребение и кой не, поради предстоящите летни ваканции.

Аз бях единственият, който твърдеше: „Той няма да умре!”

Когато дойде лятото го попитах: „Когато ходиш на преглед какво точно ти правят в болницата?”

Той отговори: „Всъщност, нищо. Само ме питат как се чувствам и това е.”

Посъветвах го да си направи скенер на мозъка и казах: „Така поне те ще знаят за какво става въпрос, а и ти ще знаеш какво става”.

Скенерът беше направен миналата седмица. Какъв беше резултатът, ли?

Цялото отделение беше в недоумение, тъй като нямаше какво да се види на „мястото на инцидента”!

„Добре, какво имаме тук!, - каза рентгенологът. - „За всеобща изненада имате още доста години живот. Какво съвпадение!”

„Но” - добави той, - „туморът може да започне да расте отново още утре. Не бъдете толкова сигурен в себе си.”

Бавно той започна да осъзнава, че в крайна сметка има някаква истина в откритията на д-р Хамер.

Не е ли фантастично?

Това, което не разбрах е, че приятелят ми нямаше други телесни симптоми, нямаше „болни” органи, само това струпване на глия в мозъка. Ако има обяснение за това, ще се радвам да го чуя.*

С най-добри пожелания,
Искрено Ваш,

Л. Ш.

*Според д-р Хамер симптомите на съответния орган може и да не бъдат забелязани, особено ако няма задържане на вода.

Преведено от оригиналния немски документ

Източник: www.LearningGNM.com